

Sushil Tiwary, en av ledarna på Jagriti Vihara, håller på att sammanställa sina minnen av Jaya. I förra medlemsbrevet handlade det om att bygga en bro. Här kommer berättelsen om Jayas strävan efter att rädda en skola, som var på gränsen till kollaps.

Sushil berättar

Att rädda en skola

Det var år 1995. Vår skola för flickor, »Vatsalya«, på Jagriti Vihara fungerade som vanligt och cirka 50 underprivilegierade barn fick utbildning och bodde på vårt campusinternat. Det var en mycket bra inlärningsmiljö.

»McCluskieganj High School« är ett lokalt utbildningsinstitut som tillhandahåller utbildning upp till 10:e klass. Denna skola var mycket viktig då, eftersom det inte fanns någon skola för alla barn i byn McCluskieganj, som ligger ett par kilometer från Jagriti Vihara.

En dag kom alla lärare från McCluskieganj högstadieskola till Jagriti Vihara. Jaya gick som vanligt och diskuterade aktuella lokala frågor med några jordbrukare. Jag var upptagen med att undervisa i skolan på Jagriti Vihara. Efter en stund arrangerades ett möte med Jaya på skolans campus. McCluskieganj High school, med 300 elever från fattiga familjer och 8 lärare på den tiden, var på väg att stängas. Den var konkurshotad eftersom föräldrar inte kunde betala avgifter, så det var en svår tid för lärarnas över-

levnad. De få människor som utgjorde den beslutande skolkommittén förklarade att de inte kunde hjälpa en så dålig skola.

Jaya hörde lärarna beskriva problemen med skolan, han var lugn och

tyst. Han behövde 24 timmar på sig för att fatta något beslut och sa till lärarna att inte vara stressade. På kvällen delade Jaya problemen på McCluskieganj High School med alla oss andra på Jagriti Vihara.

Efter en hel del eftertanke och diskussion beslutade Jaya slutligen att hjälpa. Han tog ett svårt beslut för att rädda utbildningen för de 200 flickor som redan studerade vid McCluskieganj High School genom att stänga sin egen flickskola tillfälligt. Han använde dessa fonderade pengar för att finansiera utbildningen på McCluskieganj High School. Detta beslut visade sig senare vara rätt och mycket givande för närliggande byar. JV började hjälpa McCluskieganj High School. Antalet elever, särskilt kvinnliga studerande, ökade från 200 till 400 inom några år och många av dem började sedan bo på JV för sina förberedelser inför studier i klass 9 och klass 10.

Det var svårt att stänga vår JV skola på den tiden. Men när jag ser tillbaka och tänker på Jayas vision känner jag att hans tänkande var rätt i det tillfället. Utbildning behövs för alla och Jaya öppnade dörren till JV för alla behövande var helst de bodde. Nu tackar alla elever JV för att vi hjälpte McCluskieganj High school att fortleva då den var på väg att stängas.

Sushil Tiwary

Översättning: Per Nordqvist

Klassrum i McCluskieganj-skolan. Det är trångt, men det fungerar ändå. Eleverna förstår att det är ett privilegium att få studera. Foto Anders Dejke.

Lärare vid skolan i McCluskieganj. Rektorn längst till höger. Foto Anders Dejke.

Nyhetsbrev från Jagriti Vihara

»Ert stöd gav vingar till vår dröm«

Kära vänner, Namaste!

Tack för ert brev och det ekonomiska stödet till vårt Coronaprojekt. Den 5 januari hade vi vårt exekutivkommittémöte på Jagriti Vihara. Det var ett mycket lyckat möte. Vi diskuterade planerna och projekten på Jagriti Vihara. Medlemmarna var mycket glada att se människor som arbetade på campus. Nu ska vi påbörja arbetet med att reparera de trasiga gränsmurarna och reparationen av elektriska ledningar på internatet och i köket. Vi är alla mycket nöjda med stödet från JVV och skickar vårt tack och tacksamhet till er för ert vänliga stöd. Vi kommer också att skicka fotografier av verksamheten på campus.

Pengar från utlandet

Den viktigaste diskussionen var om de nya regler, som regeringen i Indien utarbetat för icke statliga organisationer. Enligt dessa förordningar måste de icke-statliga organisationer i Indien som är registrerade enligt Foreign Contribution Regulation Act (FCRA) öppna ett konto på State Bank of India (SBI), New Delhi Main Branch som specifika FCRA-konto. Detta konto kan endast användas för att ta emot utländska bidrag. Ytterligare ett konto måste öppnas på SBI i den stat/stad där de icke-statliga organisationerna är belägna. Det här kontot ska användas som nyttjandekonto.

Det betyder att vi måste öppna ett specifikt bankkonto på SBI New Delhi för att ta emot donationer från andra länder och dessutom öppna ett nytt konto i Ranchi för att utnyttja beloppen till de ändamål de har donerats till. Vi har fått tid till den 31 mars 2021. Efter det kan vi inte få något belopp insatt på vårt nuvarande bankkonto i Ranchi. Jag har arbetat dag och natt för att förbereda alla dokument för detta ändamål. När reglerna väl påtvingas oss måste vi följa dem.

Hälsokontroll

Vi organiserade en hälsokontroll i en by där cirka 85 personer undersöktes av läkare och sjuksköterskor och gavs läke-

Jagriti Vihara bekämpar utbredningen av covid-19 i byarna. Foto: Rajesh Prashant.

medel. Omkring 30% av patienterna hade problem med sitt blodtryck och cirka 25% hade problem med blodssockernivån. Jag blev förvånad över att höra detta, eftersom jag hade intrycket att byborna är hårt arbetande och att de inte kan vara offer för livsstilssjukdomar. Men detta är verkligheten nu. Inom Coronaprojektet har vi redan delat ut torrmat, varma kläder och filtar till de fattiga och behövande människorna i vår region. Vi delade också ut kappar och kryckor till dem som behöver det.

Ert stöd gav vingar till vår dröm och vi genomförde aktiviteterna framgångsrikt.

Corona

Under det senaste året har vi kämpat mot en osynlig fiende. Det tog lång tid att förstå vad man ska göra i denna svåra situation. Plötsligt var vi inlåsta i våra hus. Allt stoppades. Folk måste gå flera kilometer för att komma hem. De som migrerat till några andra städer på jakt efter jobb var plötsligt tvungna att komma tillbaka med tomma fickor och tom mage. Det var hjärtskärande ögonblick. Hemma hade de inget att göra. Inga inkomster, ingen mat. Det var hemskt. Många människor miste livet. Några av mina vänner har också blivit offer för detta dödliga virus. På något sätt lyckades vi överleva. I denna svåra situation har de frivilliga organisationerna i Indien spelat en mycket viktig roll i att få människor att må bra. Vi samarbetade också med andra organisationer i Jharkhand och även med regeringen för att ge lite hjälparbete till de drabbade och behövande människorna. Vi kunde göra det bara på grund av det vänliga stödet från våra vänner och supportrar. Ni stöttar oss alltid i svåra situationer. Vi framför vår tacksamhet till er alla för ert starka stöd.

Vaccination

I Indien kommer regeringen snart att påbörja vaccination. På grund av olika rykten som sprids runt om i landet har regeringen beslutat att först vaccinera Covid Warriors, hälso- och sjukvårdspersonal, poliser, kommunernas arbetstagare och sedan pensionärer etc. för att på detta sätt skapa medvetenhet och skicka ett positivt budskap till folket om säkerheten med vaccinet. Att vaccinera en så stor population i Indien är inte en lätt uppgift. Det kommer att ta lång tid att ge vaccin till alla. Så, vi måste vänta på vår tur med tålmod och varsamhet.

Med mycket varma hälsningar,
För Jagriti Vihara
Rajesh Prashant

Översättning: Per Nordqvist

Läs och se -tips

I ett varmt land som Indien frodas bakterier, och därför har man utvecklat denna smarta metod för att hålla sig frisk. Här är det Malin Mendel som demonstrerar. Försökt själv, så blir du garanterat blöt i hela ansiktet. Bilden från Malin Mendels »Mitt indiska liv«.

Vi frågade JVV-medlemmen Maria Marnell om hon har några tips om Indien, att läsa eller titta på som film. Hon har jobbat på Jagriti Vihara som volontär och blivit mycket förtjust både i Jagriti Vihara och Indien. Svaret kom omgående:

»Slå ett slag för Malin Mendels tre kokböcker om Indien. Inte bara recept. En bra blandning av Indien, yogiskt liv och recept. Har återigen lagat hennes blomkålsskottletter. Såååå gott!

Vill man slappa vid TV och få lite indiska miljöer sig till livs kan man se *The Good Karma Hospital*, en serie som gått på TV8, lagom lättsmält.«

Vi tipsade i JVV-Medlemsbrev 3/2020 om förra årets intressanta serie i SVT 1: *Världens sämsta indier*, med Malin Mendel och David Batra i diverse indiska miljöer. Den visar mycket av liv och traditioner i Indien. Den finns på SVT Play. Hon vann Stora Journalistpriset som årets förnyare för det programmet. Juryns motivering: »Med humor och kunskap förnyar hon en traditionell genre. Människor blir synliga i en myllrande vardag i en annan del av världen.«

Malin Mendel, född på Tjörn 1972, korrespondent för SVT i Indien, tillbringar halva året i Sverige och halva i Indien.

Hon har gett ut tre receptböcker:

- *Bombay Takeaway*: Indien genom maten. 2013.
- *Yogaköket*: Indiska vegorecept. 2019.
- *Mitt indiska liv*. Oktober 2020. – För den boken fick hon Gourmand Awards 2020!

Det är roligt och unikt att Malin Mendels böcker inte är bara en samling recept, utan har syftet att också skapa en större förståelse för Indien. I senaste boken dessutom en massa härliga bilder. Hon binder samman mat, yoga och klimat. »Att just indisk mat och klimat gifter ihop sig så bra«, säger hon, »beror bland annat på att många rätter är vegetariska.«

Yogans filosofi säger att människan existerar på lika villkor som natur och djur. Matjournalisten påpekar att om vi alla åt som indierna, det vill säga 10 gånger mer grönsaker, bönor och linser, skulle det göra gott, inte bara för våra kroppar utan också för klimatet.

Ett kapitel i boken *Mitt indiska liv* handlar om cykelbud som kallas *dabbawallas* (dabba=låda, walla=någon som utför arbete). Logistiken bakom att 100 000-tals lunchlådor kommer till rätt adress vid rätt tid dag efter dag, är ett mysterium, särskilt som dabbawallas tidigare var analfabeter. Det är ett snillrikt kodsysteem med färger, symboler, bokstäver och siffor.

Nu i corona-tider har arbetslöshet drabbat den grupp män, som dagligen cyklar ut med lunchlådor till kontor och andra arbetsplatser. När folk arbetar hemifrån behövs inte matlådorna. Också de kvinnor i hemmen som lagat maten till lådorna blir utan arbetet och förtjänsten

I det här sammanhanget finns en underbar film att rekommendera: *The Lunchbox*, indisk långfilm från 2013 i regi av Ritesh Batra. Går att hyra för 39 kr på Viaplay. Filmen var Batras långfilmsdebut. Idén till filmen fick han när han samlade in material till en tilltänkt dokumentärfilm om Bombays matlådesystem dabbawalla.

Inger Dejke

Kronor till Corona

På annan plats i Medlemsbrevet kan du läsa om hur coronaepidemin påverkat området kring Jagriti Vihara. Redan i vårt förra brev berättade vi om detta och informerade om det stödprojekt som ledningen för JV ville genomföra – om de kunde få ekonomiskt stöd för detta.

Vi svarade »ja« på deras förfrågan och fick snabbt ett fantastiskt gehör på vår vädjan från er JVV-medlemmar! Inom en månad hade vi fått in 55 850 kronor. Samtidigt kom flera andra bidrag in till JVV, som visserligen inte var öronmärkta, men som vi tror var tänkta för detta projekt. Så redan före årsskiftet kunde vi skicka över 70 000 kronor, vilket var lite mer än vad man önskat för sitt projekt.

Styrelsen vill uttrycka sitt innerliga tack för denna snabba och stora insats. Det känns så stimulerande att känna att vi har så många solidariska medlemmar i ryggen som vill stötta Jagriti Vihara. Detta har vi nu gjort i snart 50 år och hoppas kunna göra så även i fortsättningen! Vi vill också i detta sammanhang understryka att det inte enbart är peng-

Nätterna i januari kan vara rejält kalla i Jharkhand. Här delar JV-personal ut filter och kryckor i en by.

arna som är viktiga för våra vänner på JV utan i lika hög grad den solidariska omtanken, som inte minst i coronatider är så viktig.

Per Nordqvist

Vi hoppas att vi i höst kan genomföra ett årsmöte med lika många deltagare som det brukar vara. Fotot från årsmötet 2017.

Vi vill träffa dig

Det är närmare 300 personer som får detta Medlemsbrev, antingen i brevlådan eller i en mailbox. Om alla vi skulle träffas skulle vi alltså behöva hyra en ganska så stor aula och ordna med övernattningslösningar för långväga resenärer från alla delar av Sverige. Detta är naturligtvis en utopi, inte minst i dessa tider.

Den möjlighet som finns är att delta vid föreningens årsmöte. Enligt stadgan ska det ske senast under mars månad. Vid vårt senaste styrelsemöte utgick vi från att nuvarande coronarestriktioner kommer att kvarstå ett tag till. Samtidigt känner vi det angeläget att få träffas »på riktigt«. Det beslut vi tog var att i år flytta fram årsmötet till den **11 september 2021**. Vi hoppas då att det ska vara möjligt att samla en större grupp och kunna samtala om JVV:s och JV:s nutid och framtid. Vi beslutade också att undersöka möjligheten att då ansluta årsmötesdeltagare via någon videolänk. Många har ju blivit allt mer vana vid denna typ av kommunikation.

Vi återkommer förstås med mer information efterhand, men följ oss via Medlemsbrev, hemsida (www.jvv.se). Boka gärna redan nu in lördagen den 11 september för en träff i Ljungskile.

Per Nordqvist

Årsmöte 2021
Lördag 11 september

JVV finns på Facebook. Sök på »Jagriti Viharas Vänner«. Gå med!

Ansvariga för Medlemsbrevet är
Inger Dejke och Anders Dejke

www.jvv.se

MEDELSBREV 3/2002
Jagriti Viharas Vänner

Gamla medlemsbrev

Alla medlemsbrev och nyhetsbrev från år 2001 fram till i dag finns på vår hemsida. Gå in på www.jvv.se och välj ARKIV uppe till höger. Roligt att se vad som hänt under ett par decennier.

ÅRSavgift

- Medlemsavgift: 200 kr/år
- Familj: 300 kr/år
- Studerande/arbetslös /pensionär: minst 50 kr/år
- Folkhögskola/förening: 300 kr/år

Bankgiro 5649-3034

Glöm inte skriva ditt namn

Sushil har skickat ännu en historia om hur Jaya betedde sig, när det uppstod problem. Om sig själv konstaterar Sushil: »Jag är privilegierad som fick tillbringa större delen av min tid på Jagriti Vihara med min Guru. Han var en stor man med många goda egenskaper. Lärdomen av den här historien, hjälpte mig mycket under en svår tid.«

Sushil berättar

Träpålarna

På Jagriti Vihara har vi en mycket stor vattentank nära huvudbyggnaden där flickorna bor. Vattenförsörjningen på Jagriti Viharas campus sker genom denna vattentank med rörledningar till varje hus. Byggandet av vattentanken hade just börjat. Grundarbetet var avslutat och kraftiga pelare hade byggts upp. De var gjorda av betong med stålarmering för att klara belastningen av tusentals liter vatten.

Jaya ville berätta en historia om det här bygget. Som vanligt började han med ett hjärtligt skratt, samtidigt som vi gick från köket mot vattentornet. Jag var väldigt nyfiken att höra vad han hade att säga. Jaya berättar:

»Pelarna var klara. Nu behövde vi många träpålar för att stödja betonggjutningen på den övre ytan av alla pelare. Omkring 100 sådana pålar behövdes. Vi hade inte så många träd på vårt område. Jag var lite bekymrad. Utan träpålar skulle arbetet inte kunna genomföras. Arun Singh och Ranglal Yadav, som då ansvarade för att göra denna vattentank, föreslog att vi kunde få pålarna från skogen. Mitt sinne tillät mig inte att hugga ner träd för att få träpålar, men jag sa inte emot dem. Några av våra arbetare var redo att gå in i skogen för att hugga träd. Jag blev betänksam och sa att vi skulle vänta till i morgon.«

lyssnade noga på honom och sa: »Jag förstår inte allvaret i det här problemet. Det är en normal situation som uppstår i alla byggarbeten«. Jaya log och sa:

»Sushil, ibland kan ett ord göra en enorm skillnad. Det är precis vad som hände med mig. Det här ordet 'i morgon' är mycket intressant. Jag berättar mer om det i morgon.«

Samtal mellan Sushil och Jaya i Jagriti Viharas kök.
Foto: Inger Dejke.

Jaya stannade här. Jag sa hej då till honom, och vi gick tillbaka till våra hus, eftersom det redan var sent på kvällen. Nästa dag fortsatte Jaya historien.

»Samma kväll när jag gick med min lilla lampa till matsalen för äta middag, kom en man från byn Dumaro för att träffa mig och hälsade 'Namaste'. Sedan frågade han om mitt behov av träpålar. Han sa att han hade 5–6 år gamla, starka och torra pålar, och han ville sälja dem. Utan att dröja sa jag åt honom att ta med alla stolpar i morgon bitti. Jag bad honom också att ange kostnaden för pålarna, vilket han gjorde nästa morgon. Nu kände jag mig nöjd med att inget skulle stoppa byggarbetet.«

Jaya ville ta en kopp te igen, men jag var intresserad av att få veta mer om ordet 'i morgon'. Hur som helst, vi tog vårt te och rörde oss sedan mot mango-odlingen. Då fick jag höra fortsättningen på denna intressanta historia.

»Några bland de rika människorna tycker att det vi gör på Jagriti Vihara är helt fel. Att känna till det fattiga adivasifolket, att utbilda dem och samarbeta är inte bra. Att ha att göra med analfabeter passar dem dåligt. Så de rika gjorde alltid sitt bästa för att hindra aktiviteter på Jagriti Vihara och helst stänga ner dem helt. Några av dessa människor fick information om att Jagriti Vihara kommer att hugga ner träd i skogen. Det var en möjlighet för dem att trakassera mig. Omedelbart lämnade de in ett klagomål mot mig till den ansvarige skogsvaktaren. De övertalade skogsvakten att arrestera mig, då det är ett brott att hugga ett enda träd.«

Jag gick försiktigt med Jaya och

Vattentornet på Jagriti Vihara. Foto: Inger Dejke.

Jaya är lite högljudd nu, och han fortsätter:

»Klockan 17 kom en högt uppsatt skogsofficer med sina vakter in på Jagriti Viharas område och letade efter mig. Han anklagade mig för att hugga ner träd. Det är ett brott som jag skulle ha begått. Han hotade att arrestera mig och beslagta alla träpålarna. Jag invände mot hans betenande och sa att informationen han fått var helt falsk. Jag bestämde mig för att visa träpålarna.

Den ansvarige skogsvaktaren kontrollerade varje träpåle och blev nöjd med att inget nytt träd hade huggits för denna konstruktion. Skogsvaktaren hade inget att säga. Han skämdes och bad om ursäkt för den felaktiga informationen han fått och sa, att jag kunde använda de här pålarna. Sedan återvände han med sina vakter.

Jaya fortsätter.

»Sushil, lägg in ditt hjärta, sinne, intellekt och själ även i dina minsta handlingar. Detta är hemligheten bakom framgång. Min själ sa att det inte är bra att hugga levande, gröna träd. Mitt intellekt sa att jag skulle bestämma mig i morgon. När mannen från Dumaro erbjöd sina trästolar accepterade mitt sinne det omedelbart. Då var jag oskyldig så mitt hjärta sa att ingen kan arrestera mig.

Om jag inte hade haft tålmod och lyssnat på mitt hjärta, hade jag förmodligen beordrat arbetarna att hugga ner träden. Tålmodet och min tro vägledde mig att pröva det i morgon, och jag hittade en lösning som var bättre.»

Denna berättelse visar återigen på Jayas mod och mindfulness även i det minsta han var tvungen att göra.

Sushil Tiwary

Årsmöte 2021 Lördag 11 september

Som vi meddelade i förra Medlemsbrevet kommer vi att bjuda in till JVV:s årsmöte den 11 september 2021. Vår förhoppning är att restriktionerna lättat så att vi kan träffas på plats i Ljungskile då. Förutom förhandlingar skulle vi så gärna vilja se dig över en kopp kaffe och/eller vid lunchbordet.

Vi har dock en beredskap för att så inte är fallet och kommer då att undersöka möjligheterna för medlemmar att delta digitalt. Beslut om detta kommer att tas vid vårt nästa styrelsemöte och mer information kommer i augusti-utgåvan av JVV:s Medlemsbrev.

Men skriv gärna redan nu ner detta datum i din almanacka, så hoppas vi att få se dig, som är medlem, på ett eller annat sätt för dialog och beslut kring det föreningen gjort under år 2020 och till det som bör göras inför framtiden kring vårt gemensamma intresse Jagriti Vihara.

Välkomna!

Ansvariga för Medlemsbrevet är
Inger Dejke och Anders Dejke

www.jvv.se

Per Rasmussen reste till Indien 2006 och besökte bland annat Jagriti Vihara och Varanasi. Här jämför han sina intryck med miljön i filmen **Hotel Salvation**.

EN RESA EN FILM

Jag misstänker att ni också torsdagen den 25 mars tittade på den indiska filmen Hotel Salvation. Så långt bort från Bollywood. Härligt att slippa bakgrundsmusik utan få lyssna på tystnaden mellan replikerna eller på melodioså sänger emellanåt. Det var en stor sak för mig att kunna återuppliva resan 2006. En glad och humoristisk gubbe (med järnvilja) som hade roligt med barnbarnen. I drömmarna övertygades han att det var dags för honom att dö och det skulle ske i Varanasi.

Miljön kändes så rätt: Skräpet – färgerna på husen – prången – trafiken – de flytande eldblommorna – veden – det heliga, smutsiga vattnet – de heliga stofilerna.

Vi satt där på översta trappsteget på fågelträcket och såg reningsbaden tidigt på morgonen. Vår båtut och en lyckosam kamp med en pensionerad polis.

Den generösa och kärleksfulla kvinnan i filmen som väntat i 18 år på att processen skulle bli klar men var nöjd med det. Rolig passus med gubben vid det förmodade dödsögonblicket som inte blev av men ledde fram till förståelse mellan son och far. Sonen insåg väl här att han handlat helt rätt när han satte jobbet i baksätet.

Tänk att mångfalden av gudar och berättelser ändå verkar leda fram till Varanasi.

Per Rasmussen

MEDLEMSBREV 3/2002
Jagriti Viharas Vänner

Gamla medlemsbrev

Alla medlemsbrev och nyhetsbrev från år 2001 fram till i dag finns på vår hemsida. Gå in på www.jvv.se och välj ARKIV uppe till höger. Roligt att se vad som hänt under ett par decennier.

ÅRSAVGIFT

- Medlemsavgift: 200 kr/år
- Familj: 300 kr/år
- Studerande/arbetslös /pensionär: minst 50 kr/år
- Folkhögskola/förening: 300 kr/år

Bankgiro 5649-3034

Glöm inte skriva ditt namn

Att sova på saken

Sushil på Jagriti Vihara berättar hur han uppfattade ett av Jayas förhållningsätt: *I morgon*. Här i Sverige har vi ju uttrycket *att sova på saken*. Ibland är detta ett bra sätt att agera, när man står inför svåra ställningstaganden. Det ger möjlighet att sortera känslorna, att se mer långsiktiga perspektiv, att reflektera över vad andra sagt och kommer att säga och så vidare.

Just nu lever vi tyvärr i en situation då *i morgon* ofta betyder *någon gång i framtiden, när pandemin är över*. Det är så mycket vi skulle vilja vara med om, som resor, besök av och hos våra nära och kära, besök i konserthus och kyrkor, kramar och omfamningar. Men allt detta får skjutas på framtiden. Samma sak händer även i Indien. Läs

Rajeshs aktuella rapport om hur katastrofalt det är just nu. Självfallet påverkas aktiviteterna på och runt Jagriti Vihara av detta.

Men det finns tillfällen då man inte behöver *sova på saken*. Från Jagriti Vihara berättade man för oss om ett projekt. Bybor, som tvingats lämna storstäderna på grund av akut minskat behov av arbetskraft, kunde ges arbete på Campus Jagriti Vihara med reparationer av olika slag. Då tvekade inte styrelsen och framför allt inte ni medlemmar! Inom

loppet av en månad hade ni bidragit med nästan 60 000 kronor. Innan dess hade vi fått ytterligare 20 000 kronor, så tillsammans med ett belopp styrelsen beslutade tillskjuta, har vi kunnat skicka över drygt 100 000 kronor till detta Corona-relaterade projekt. Stort tack för att ni agerade så stort och snabbt!

Viktigt arbete har utförts. Den på många ställen raserade muren kring campus har byggts upp och förhindrar framför allt fyrfota varelser att ströva på området. Man har behandlat stora, viktiga mangoträd, så att termiterna inte tar död på dem, målats och snyggat till på området med mera. Och arbetet fortsätter.

I Sushils berättelse slutar det hela efter en natts sömn. Just nu lever vi nästan som i en lång Törnrosasömn, men efterhand kommer pandemin att vara över här. Vår förhoppning är att vi kan ses till ett JVV-årsmöte i Ljungskile den 11 september.

Välkomna då!

För Styrelsen
Per Nordqvist

PS Tror du att du ännu inte skickat in årets medlemsavgift, så sov inte på saken utan gör det idag.

**»Corona-arbeten« på Jagriti Vihara. Hela området har snyggats upp, gångar har sopats, entrén målats och murar reparerats.
Foto: Sushil Tiwary.**

Indien i pandemitider

Ni som läser JVV:s Medlemsbrev är säkert redan via svenska media medvetna om den katastrofala situationen i Indien på grund av den härjande pandemin. Den 7 maj fick vi en beskrivning av läget från vår kontaktperson Rajesh Prashant, som bor i Ranchi, ett par timmars resa från Jagriti Vihara.

Kära Vänner!

För närvarande upplever Indien en förödande våg av Covid-19-pandemi. Över 400 000 nya fall av Covid-19 och cirka 3 000 dödsfall har noterats under det senaste dygnet. Detta är de högsta talen som registrerats i något land på 24 timmar. Det har varit ett enormt tryck på hälsoinfrastrukturen. Ett bräckligt och fragmenterat sjukvårdssystem i vårt land är på väg att ge upp. Sjukhusen har blivit överbelagda och tvingats säga nej till mängder av patienter. Det finns inte tillräckligt med sängar.

Munskydd anbefalles, men alla har inte tillgång till det. Foto: Rajesh Prashant.

Det finns ett akut behov av alla typer av medicinska förnödenheter. Landet har ont om syrgas. Sjukvårdspersonalen arbetar 24 timmar för att rädda liv. Många av dem har också smittats och några har mist livet.

Situationen är hemsk. På grund av befolkningstätheten, bristen på hälsoinfrastruktur, omedvetenhet bland människor, fattigdom, misskötsel av resurser och brist på ordentlig utbildning för att bekämpa sådana problem, sprider sig den nya virusvarianten mycket snabbt och har nått till varje hörn av landet.

Pandemin i vår delstat Jharkhand är nu förödande. Under den första vågen av pandemin begränsades smittspridningen till städerna, men den andra vågen av pandemin har nu nått landsbygden i Jharkhand. Förra gången var orterna nära Jagriti Vihara, Khalari och McCluskieganj, inte så drabbade. Men den här gången har många människor

testats positiva. Detta är den främsta orsaken till oro. När viruset kommer in i byarna blir det svårt att kontrollera situationen.

Jag bor mycket nära en stor statlig, medicinsk högskola och sjukhus och med ett par minuters mellanrum hör jag ljudet av ambulanser som kör Covid-patienter till sjukhuset. Det skapar en paniksituation bland ungdomar, för den här gången har pandemin drabbat den unga generationen mycket hårt. Många ungdomar har mist livet. Två av mina vänner har också dött. Många människor på min ort har befunnits positiva till Covid och får behandling hemma. Upplevelsen av att möta allt detta är skrämmande. Men vi måste ta itu med situationen mycket tålmodigt.

För att kontrollera situationen och platta till kurvan har delstatsregeringen infört nedstängning/restriktioner i delstaten. Allt är stängt utom de viktigaste tjänsterna. Privata kontor har stängts. Regeringskansliet är öppet med 25 procent av de anställda. Offentliga platser är stängda.

I februari och mars rapporterades faktiskt mycket få fall i staten såväl som i landet. Det var en allmän uppfattning att pandemin var över. Restriktionerna hävdades. Köpcentra och offentliga platser var öppna för fullt. Allt för att återställa landets ekonomi. Vi blev omedvetna om faran med pandemin. Som ett resultat av detta började smittan spridas igen och har nu blivit ett mycket stort problem.

För att kontrollera situationen har vi nu

vaccinerna. I Indien finns två vacciner tillgängliga. I början spreds ryktet att vaccinerna är gjorda av ohygieniska och oheliga material. Så ett stort antal invånare i Indien visade inte intresse för att få vaccinet. Regeringen gjorde sitt bästa för att uppmuntra folk att vaccinera sig, men antalet vaccinerade är mycket lågt. Nu, när situationen blivit hemsk, ber alla politiska partier människor att vaccinera sig. De icke-statliga organisationerna har arbetat mycket hårt för att skapa medvetenhet bland människor om Covid och även för vaccination. Jagriti Vihara är också engagerat i sådana aktiviteter. Vi planerar vidare att ge mat till de drabbade familjerna i regionen. Vi gjorde det också under den första vågen av pandemin.

Trots alla problem är vi optimistiska. Tillsammans kommer vi att vinna striden.

Rajesh Prashant

I tidigare mail har vi fått bekräftat att inga av de personer som finns på JV har blivit smittade av Covid-19.

Jagriti Vihara ligger i nordöstra Indien i delstaten Jharkhand.

Här kommer Sushil Tiwarys fjärde historia om hur Jaya handlade, när det uppstod problem. Den första, om att bygga en bro, kan du läsa i medlemsbeve 4/2020. Den andra är publicerad i nummer 1/2021. Den handlar om att rädda en skola, som hotades av nedläggning. Den tredje finns i medlemsbrev 2/2021. Där beskrivs hur Jaya löste ett problem vid uppförande av vattentornet. Lösningen bestod då att vänta lite. Medlemsbrev hittas du under rubriken ARKIV, på JVV:s hemsida. I dagens artikel handlar det om att rädda lokalerna för skolan i byn Guljarbag.

Sushil berättar IV

Cementfabriken och skolan

Skolbarn och lärare utanför skolan i byn Guljarbag. Här svär de en ed, att följa covid-restriktionerna och att uppmana andra att göra detsamma. Foto: Sushil Tiwary.

Det var år 1999. En cementfabrik ligger tio km från Jagriti Vihara. Byn heter Guljarbag i Khalari. Där bor omkring 200 fattiga familjer. Den gången arbetade vi för att stötta självhjälpsgruppen. Många kvinnor var involverade i aktiviteter för att skaffa sig intäkter genom ett sömnads- och skräddercenter, som JV hjälpt till att bilda. Kiran Devi, en adivasikvinna, var gruppens ledare. Ett 40-tal kvinnor hade anslutit sig till vår grupp.

Norrmannen Trond Berg har gjort en videoberättelse på Youtube om denna grupp. Jag tänker inte skriva om självhjälpsgruppen denna gång, men jag

kommer att berätta om den vid ett annat tillfälle.

En dag kom plötsligt en grupp kvinnor från byn till Jagriti Vihara. De var ledsna och oroliga. De hade ett skriftligt meddelande i handen. Jaya kom från köket och vi började prata med dem. Kiran, ledare för gruppen, berättade:

– Vi har stora bekymmer. Cementfabriken har meddelat att vi måste utrymma två rum, där våra barn har sin skola. Ungefär hundra av våra barn får sin grundutbildning där. Nu har cementfabrikens ledning alltså gått ut med ett meddelande om, att vi måste utrymma rummen så snart som möjligt. Vart ska nu våra barn gå? Vi är fat-

tiga människor och vi kan inte slåss mot ledningen.

När hon sagt dessa ord gav hon informationsbrevet till Jaya.

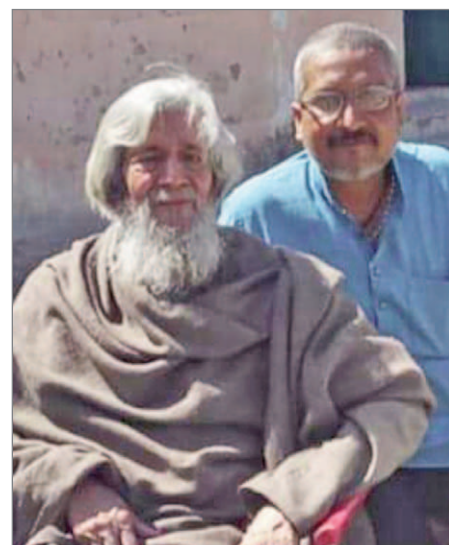
Jaya lyssnade mycket tålmodigt och ganska länge. Och som vanligt erbjöd han te till gruppen.

Han sa till Kiran:

– Det är inget problem för dig nu. Jag har fått meddelandet från dig så det är mitt problem.

Han försökte få dem att skratta med hjälp av några skämt och sa, att vi kommer i morgon för att träffa barnen och lärarna i skolan. De återvände lyckliga till sina hem. Men efter deras avresa kände jag att Jaya var orolig. Vi diskuterade. Han sa åt mig att ta reda

forts. →

Jaya tillsammans med Mr. Choudhry, rektor för skolan i Guljarbag. Bilden från skolans fotoalbum.

på vem som är den högsta chefen på Khalaris cementfabrik.

Högsta chefen hette Mr. Maheshwari och fanns på plats. Så Jaya bestämde sig för att träffa honom samma kväll. (Jaya bad mig informera Mr. Maheshwari i förväg om problemet.)

Så här gick diskussionen i Mr. Maheshwaris bungalow, klockan 8 på kvällen. Maheshwari sa:

– Jag kan inte hjälpa er i denna fråga. Jag är ledsn, men skolan måste lämna rummen.

Jaya var dock inte intresserad av att avsluta samtalet så enkelt. Så han sa:

– Du behöver dina rum – det är ok. Men hur känner du för att stänga skolan där hundra barn får utbildning? Och alla kommer från fattiga familjer? Tänk på din egen barndom och den grundskola du gick i och fatta sedan ett beslut.

Den sista meningen om mannens barndom öppnade dörren till en lösning.

Maheshwari var tyst ett tag. Kanske känslomässigt påverkad?

Han sa:

– Vårt företag har två-tre gamla hus som saknar tak. Jag är redo att ge dig de husen om du kan reparera dem.

Jaya godtog omedelbart förslaget.

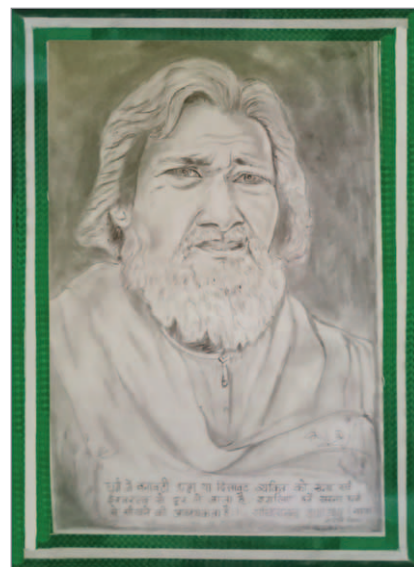
Nästa dag gick jag till kontoret för att få det nya brevet, som utlovar att några gamla hus utan tak överlämnas till JV för skoländamål.

Under en månad arbetade vi, tillsammans med självhjälpsgruppen, med att reparera husen med järnbalkar och cementplattor. Ny skola, nytt utseende och leende barn. Vi var nöjda. Jaya var avslappnad. Han sa, att »enkla ord kan ha en enorm kraft«.

Den här skolan är fortfarande en mycket bra skola i Guljarbag. Mr. Choudhry och tre utbildade flickor driver skolan på ett omsorgsfullt sätt. En flicka från den här skolan ritade en bild av Jaya och satte på väggen på kontoret.

De minns alltid Jaya – som en pappa som bryr sig om sina barn.

Sushil Tiwary

Bilden av Jaya, tecknad av en skolflicka i Guljarbag.

ÅRSavgift

- Medlemsavgift: 200 kr/år
- Familj: 300 kr/år
- Studerande/arbetslös /pensionär: minst 50 kr/år
- Folkhögskola/förening: 300 kr/år

Bankgiro 5649-3034

Glöm inte skriva ditt namn

Ansvariga för Medlemsbrevet är Inger Dejke och Anders Dejke

MEDELSBREV 3/2002
Jagriti Viharas Vänner

Gamla medlemsbrev

Alla medlemsbrev och nyhetsbrev från år 2001 fram till i dag finns på vår hemsida. Gå in på www.jvv.se och välj ARKIV uppe till höger. Roligt att se vad som hänt under ett par decennier.

www.jvv.se

JVV:s affisch kan beställas från peje.nordqvist@gmail.com eller skrivas ut från vår hemsida. Finns i formaten A3 och A4.

Årsmöte 2021

Lördag 11 september på Ljungskile folkhögskola

Nu kan vi äntligen träffas »på riktigt«! Samtidigt får vi ett digitalt besök av några av våra indiska vänner. Missa inte detta unika tillfälle.

Program

- 10:00 Välkomst: te/kaffe, fralla.
- 10:30 Årsmötesförhandlingar.
- 12:00 Lunch.
- 13:00 Hälsningar och informationer direkt från Indien via storbildsskärm. Uppföljande samtal om JV och JVV. Musikunderhållning.
- 15:00 Frukt. Avslutning.

Mötet kostar 150 kr inklusive mat och fika.

Anmälan

senast måndag 6 september: till Lena Nyström:

lana.nystrom.lju@folkbildning.net
070 765 28 77

Jagriti Vihara är ju ekonomiskt mycket beroende av det bidrag vi kan sända. Glädjande nog känner många JVV-medlemmar stort engagemang och sänder större och mindre gåvor nu och då. Pengarna kommer från högst i norr till längst ner i söder och från västkust till östkust, alltså från hela landet. Gåvorna är viktiga för att arbetet ska kunna bedrivas på Jagriti Vihara med omgivande byar. Men de innebär också en stor uppmuntran för oss i JVV-styrelsen, när vi får veta om de extra pengarna utöver medlemsavgiften, som också den är ett viktigt tillskott till ekonomin.

Grannkaffe i Äskås gav pengar till Jagriti Vihara

Min uppgift i styrelsen är bland annat att utforma och rikta ett varmt tack till dem som sätter in 500 kr eller mer på JVV-kontot. Då har jag märkt att det är vissa personer som återkommer. En av dem är Maria Mellander, som bor i Småland i Nässjötrakten. Gården heter Äskås. Jag minns att hon under några år har bett mig skicka henne JVV-foldrar på sensommaren. Hon skulle anordna grannkaffe på gården och be sina gästande grannar om ett bidrag till Jagriti

Maria Mellander har stött Jagriti Vihara ända sedan tiden på Ljungskile folkhögskola.

Vihara som tack för fiket. Det gick bra, meddelade hon.

En annan gång skulle Marias svärmor fylla 90 år och de som ville uppvakta henne, fick tipset att glädja henne med att sätta in pengar på JVV-kontot. Detsamma gällde senare Marias man, när han firade en jämn födelsedag.

För någon tid sedan träffade jag Maria Mellander och kunde fråga om hennes engagemang för Jagriti Vihara. Hur började det?

– Jo, rent allmänt tycker jag att vi ska ta hand om varann i hela världen. Och när jag studerade på Ljungskile folkhögskola, Na-linjen 1981–83, fanns där en u-bod och en u-grupp. I u-boden såldes skolmateriel och varor från tredje världen. Förtjänsten i den lilla butiken gick bland annat till en byfolkshögskola i Indien. Han som hade startat den hette Jaya och kom varje år och berättade om Jagriti Vihara, som skolan hette.

– Vi på Na hade en lärare som var mycket drivande i frågor om internationell solidaritet, Sten Larsson. Jag märkte ju att pedagogiken på folkhögskolan var en annan än i skolor jag gått i förut. Man kunde lära sig av både teoretiska studier och praktiskt arbete.

Och det passade bra för ungdomar från fattiga familjer i Indien som inte fått gå i skola alls förut, berättade Jaya.

Maria fortsatte att studera och blev veterinär. Hon har också utbildat sig i friskvårdsmassage och kinesisk akupunktur och har ett eget företag. Nu har hon både man och barn och barnbarn. Hennes svärmor hade ett fadderbarn i Peru, så medan den flickan behövde hjälp för skolgång skickade de pengar dit. Grannkaffet fungerade bra för att lära känna grannarna, när familjen var nyinflyttad i Äskås. Och skålen för pengar till Jagriti Vihara fylldes på. Så höll de på under flera år, hela familjen, men nu är det slut med det. Maria vill ändå fortsätta att stödja Jagriti Vihara.

– Jag tycker det känns tryggt att veta att pengarna kommer fram och vad de används till. Att satsa på flickors skolgång är en viktig målsättning och att anpassa verksamheten efter de behov som uppstår. Och så demokrati förstås.

– Nu är jag lite orolig att jag ska glömma sätta in pengar ibland. Finns det möjlighet att bli månadsgivare till exempel? Att pengarna går automatiskt?

Inger Dejke

Annapurna Yojna

Jagriti Vihara har varit engagerat i utdelning av proviant till människor i byarna, som drabbats svårt av pandemins restriktioner. Projektet kallas Annapurna Yojna. Läs mer i nyhetsbrevet på nästa sida.

Senaste nytt från Jagriti Vihara

Kära vänner!

Under juni, juli och augusti genomförde vi en del humanitära aktiviteter i vår region. Vi har distribuerat proviant till fattiga, behövande och de människor som drabbats av pandemin. Våra volontärer spelar en mycket viktig roll i distributionen av maten i byarna. Mer än 550 adivasifamiljer, inklusive Birhors (den primitiva stammen) har hittills gynnats av detta program. Namnet på detta projekt är *Annapurna Yojna* (projekt för att ge mat till fattiga och behövande människor). Vi måste nå ut till många fler familjer under de kommande dagarna. Som vi alla vet har Covid-19-pandemin lett till en dramatisk förlust av människoliv och medfört en aldrig tidigare skadad utmaning för folkhälsan, livsmedelssystemet och arbetslivet.

För att hantera denna situation bör det civila samhället gå samman i solidaritet och stöd till den mest utsatta delen av vårt samhälle. I vår region har Jagriti Vihara planerat program för detta. Vi behöver stöd från våra filantropiska vänner för att vi ska kunna hjälpa.

Vi har också organiserat hälsoläger i byarna i samband med matdistributionen. Vi försöker nå ut till så många människor som möjligt med våra humanitära tjänster. Vi har också deltagit i program för covidvaccination och spridit medvetenhet om smittorisker tillsammans med den statliga förvaltningen.

Monsunen har hittills varit mycket bra i vår stat. Jordbrukare kan efter en lång tids väntan ägna sig åt sitt jord-

bruk. De är ganska optimistiska om monsunen och tror på en mycket bra gröda i år. Runt JV har vi haft en mycket tung monsun i juli och augusti. Många träd har fallit ner. Vägen inne på vårt campus har spolats bort av regnet. Vi reparerade den för några dagar sen och fortsätter med det igen efter monsunen. Det har också försvagat väggar på vissa ställen.

Skolorna upp till klass 8 är fortfarande stängda. Skolor för klass IX, X och XII är öppna med många restriktioner. Även högskolor & universitet är stängda på grund av rädslan för den tredje vågen av covid.

Med massor av varma hälsningar till er alla, för Jagriti Vihara,
Rajesh Prashant

Digitalt möte Indien–Sverige

Den 12 juni kl. 10–11 svensk tid hade JVV-styrelsen ett zoom-möte där också Rajesh och Sushil var med. Fantastiskt härligt att se och höra varandra. Våra indiska vänner befann sig i Ranchi. På Jagriti Vihara finns inte möjlighet till internetuppkoppling. Bredvid Sushils ansikte kikade glada pojkar fram emellanåt. Sushil satt tydligt med sin dator på gatan, kanske bättre mottagning där.

Rajesh berättade om det stora arbete han lagt ner på att upprätta ett nytt konto för Jagriti Vihara. Utan ett sådant skulle vi inte kunna skicka några pengar

till Jagriti Vihara längre. Premiärminister Modi hade bestämt att alla NGO måste registrera sig på nytt, centralt i huvudstaden Delhi. Varje vecka måste Rajesh skriva 4–5 ark i ärendet. Tjugo gånger besökte han bankkontoret i Ranchi. Till sist hade han en packe på 200 sidor som han lämnade till banken. I tolv dagar låg bunten där, innan den skickades till Delhi, där den låg tjugo dagar. Vid varje förfrågan Rajesh kom med fick han veta: "Very soon". Den indiska byråkratin i sin prydo!

– Varför tar det sådan tid? frågade vi.
– Mentalitet och corona, svarade Rajesh. *)

Vi frågade förstas mycket om hur det var med coronan. Stora problem med att sjukhusen saknade syrgas. Industri-

erna hade ändrat till syreproduktion. Folk som var sjuka försökte komma till sjukhus. Det var fullkomligt kaos. Många dog liksom i onödan i köerna. Bättre att stanna hemma och ta det lugnt.

Ett problem är att det saknas vaccin. Men folk är också rädda för att bli vaccinerade och tror att de dör av det. Så Rajesh, som blivit vaccinerad, såg som en uppgift att visa sig för folk, berätta att han fått sprutan mot covid-19 och ändå står han här och

handlar på marknaden fullt frisk. Det är viktigt att informera folk!

I byarna var fruktan stor. Men coronan var inte så svår i McClusieganj som i huvudstaden Ranchi, bara fyra döda i närheten av Jagriti Vihara. Nu hade marknader fått öppna igen, kl. 6–16. Men svårt med transporter. Jagriti Vihara försöker hjälpa med nödvändiga varor. Men det skulle vara emot lagen att ta emot folk att bo på Jagriti Vihara. Högst fem personer får vara tillsammans. Endast de som fått nödhjälpsarbete på centret fick finnas där dagtid.

Skolorna var stängda för alla barn. I städerna fortsatte studierna med hjälp av datorer. Men på landsbygden i byarna finns inga sådana möjligheter. Ingen smartphone där. Allt blir eftersatt. Nu har alla barn, pojkar och flickor, förlorat 1 ½ år av skolgången. Hur ska det kunna tas igen?

Vi i JVV-styrelsen berättade om hur det var med coronan i Sverige. Och vi var mycket överens om att den pedagogik där lärare och elever träffas fysiskt och utbyter tankar är helt avgörande. Det är folkhögskolans nav. Byfolkshögskolan som Jaya startade på Jagriti Vihara. Vår gemensamma oro gäller en tredje våg. I oktober-november tänker man i Indien, men hoppas att det lugnat sig i december.

Inger Dejke

Avfotograferad datorskärm från mötet. Översta raden från vänster: Inger och Anders Dejke, Rajesh, Birgitta Nykänen. Mellanraden: Kajsa Perneman, Sushil, Ove (halv bild). Nedersta raden: Markku Nykänen, Per Nordqvist.

*) Några veckor senare hade det löst sig, och vi har ett bankkontonummer som ska fungera.

Det 49:e årsmötet

Vi här i Sverige och våra vänner i Indien lever i så olika världar, men ändå med samma mänskliga behov. I »vår« del av Indien vill Jagriti Vihara nu stötta kvinnor i att sy kläder till såväl sina nära och kära som till försäljning. Här i Sverige använder vi inte längre våra symaskiner så mycket som förr, utan vi köper gärna våra kläder via nätet eller i överfulla klädbutiker och betalar med våra mobiltelefoner. I båda världarna handlar det ändå om utveckling men från olika startpunkter.

Att det ständigt sker en utveckling fick vi bevis på när vi vid vårt senaste årsmöte, det 49:e, hade direkt kontakt med Rajesh och Sushil, som befann sig i sina hem i Ranchi. Än så länge kan vi inte få den digitala »närkontakten« med Jagriti Vihara eller med folk ute i byarna. Men vår förhoppning är att det snart ska bli möjligt att resa till Indien igen för att få uppleva samhörigheten.

När vi summerar året 2021 kan vi konstatera att antalet betalande med-

lemmar i JVV har varit stabilt även under detta år. Vi känner en stor tacksamhet för det, och det stimulerar oss i styrelsen att jobba vidare. Just nu med ett 50-årsfirande i sikte. Vilken resa mellan två kontinenter vi har fått vara med om under dessa år!

Nästa årsmöte kommer att äga rum lördagen 26 mars 2022 på Ljungskile folkhögskola. Boka in det redan nu! Då vi ska fira vårt långa samarbete! Mer

information kommer i vårt nästa Medlemsbrev.

Nu är det alltså inköp av symaskiner som gäller för Jagriti Vihara. Tänk att som fattig kvinna i en by ha en egen symaskin hemma! Nya möjligheter öppnar sig. Hoppas många vill vara med och skicka ett **extra julbidrag till JVV!** Märk talongen: Symaskin.

Vi håller på att ansöka om ett swishkonto, men än så länge gäller det gamla bankgironumret 5649-3034.

Vi önskar er alla en god gemenskap i jul och sedan ett riktigt gott nytt år!

Per Nordqvist, ordförande

PS Ni som vill ändra er postadress till en mail-adress gör gärna det, så kan vi skicka den portovinsten till Jagriti Vihara. Meddela oss i så fall om detta.

Jagriti Vihara just nu

Här är ett utdrag ur det senaste nyhetsbrevet från Jagriti Vihara. Hela nyhetsbrevet finns på vår hemsida, www.jvv.se, på engelska och svenska.

Vi har organiserat två Health Camp på vårdcentralen på Jagriti Vihara. Omkring 200 personer undersöktes och fick medicin. Vi delade också ut matvaror till fattiga och behövande människor i byarna runt Jagriti Vihara.

Informationsprogrammet för Covid-19 pågår fortfarande. Vi hade ett möte med volontärerna för att stärka deras förmåga att utföra arbetet på ett korrekt sätt.

Vi är alla redo för starten av sömnadsprojektet för självhjälpsgrupper.

Vägen inne på Jagriti Viharas campus har återigen spolierats på grund av kraftigt regn. Den reparerades tidigare. Några fler träd har fallit ner. Det här är några saker som hände på grund av det tunga och ovanliga störtregnet.

Allt annat är bra. Med varma hälsningar från oss alla på Jagriti Vihara

Rajesh

**Health Camp på Jagriti Vihara.
Foto: Anders Dejke.**

Sushil berättar, del V

Rohiniatand, Jagriti Vihara och kolbolaget

Namaste 🙏 Jag minns min livsresa tillsammans med min guru, Jayaji. Denna berättelse handlar om en by, Rohiniatand, belägen i ett kolbrytningsområde med en befolkning på 210 personer fördelade på 54 familjer. Alla tillhör folkgruppen Munda. Historien är i tre delar. Här kommer den första, som handlar om Jagriti Viharas kamp mot kolbolaget CCL (Central Coalfield Limited).

År 1994 beslutade CCL att utöka sitt gruvområde. Denna by, Rohiniatand, låg på deras nya gruvområdeskarta och det innebar ett stort hinder för CCL att starta projektet. Problemet började när CCL skickade ordern till byborna att utrymma marken för att man skulle bryta kol i detta område.

Byborna var då i en knipa. De var inte välutbildade. Mycket få av dem läste eller skrev på hindi. De kunde inte förstå innebörden av den uppsägningsorder som skrevs på engelska och som skickades till dem utan något möte. Det var odemokratiskt och presenterades för byborna utan att de fått uttrycka sin åsikt.

Jag vet inte vem som sa åt dem att komma till Jagriti Vihara och träffa Jayaji för att få råd. Två av dem kom i alla fall en morgon och träffade Jayaji. Han lyssnade på dem och såg kopian av ordern som skickats av CCL-kontoret. Han bjöd på te och jag kände att han var ängslig och orolig. Några minuter senare sa han:

– Oroa er inte! Lämna inte byn! Opponera er mot detta ensidiga beslut! Förener er och var starka! Vi lovar att vi skall göra något för er.

Jag såg att byborna blev lugnade, och de återvände till sin by. Strax efteråt sa Jayaji åt mig att hämta penna och papper, och han formulerade ett brev till

chefen för CCL. I detta brev skrev han:

Ett möte har organiserats med byborna i Rohiniatand i övermorgon. Vi ber dig att delta i mötet och hoppas att du kommer för att diskutera ordern du utfärdade till byborna att lämna platsen. Du måste diskutera policyn och normerna för CCL med oss. Det är inte bara att lämna marken som du vill använda för att få kol, utan det är en förändring av folkets naturliga levnadsmönster. Så vi vill diskutera med CCL.

Samma dag efter några timmar överlämnade jag detta brev till VD:n för CCL. Han blev förvånad över att se brevet. Det var svårt för CCL att svara på det. Han sa till mig:

– Vem skrev det här brevet?

– Jayaji, från Jagriti Vihara.

– Är han bybo? Om inte, borde han inte blanda sig i. Det här är mellan CCL och byn.

– Jayaji sa att han bestämt sig för att träffa byborna den dag som nämns i brevet. Så det går inte att stoppa honom.

Jag återvände till Jagriti Vihara och beskrev samtalet med chefen för CCL. Jayaji var skarpsinnig och utomordentligt vis. Han sa till mig:

– Brevet jag skrev fungerade.

Men CCL deltog inte i mötet som organiserats av Jagriti Vihara och byborna. Jayaji sa till byborna:

– Vi måste stå fasta och slåss, för vi

har rätt. Ingen kan tränga undan er. Detta är vår första seger.

Han menade att det är första segern eftersom CCL inte deltog. Det visar att de inte kan svara på de frågor som vi tog upp i vårt brev.

En natt genomförde CCL en kraftig sprängning nära byn. Det satte press på byborna. Sprängningen skadade många hus och några bybor skadades. Det var inte tillåtet med sprängningar nattetid. Det var olagligt och hemskt. Det var för att skapa rädsla bland byborna. Det var ett brott. Snart kom denna fruktansvärda nyhet till Jagriti Vihara och Jayaji bestämde sig för att omedelbart utöka stödet till byborna.

Den gången var norrmannen Gaute på Jagriti Vihara tillsammans med folkhögskoleelever. Han var då engagerad i Interfolk /Norges motsvarighet till Sida/. Jayaji och vi åkte tillsammans med Gaute och eleverna till byn och träffade de drabbade familjerna. Vi kände att byborna var stressade och rädda. Ett stort frågetecken: Vad ska man göra nu?

Vi återvände till Jagriti Vihara och bestämde oss för att föra upp denna fråga till högsta instans. Gaute skrev ett brev till Norges ambassad och Jayaji till den indiska regeringen och beskrev folkets lidande.

Efter några dagar besökte CCL-chefen Jagriti Vihara och träffade Jayaji. Han var ledsen eftersom medel för utbyggnaden av gruvdriften hade stoppats av regeringen på grund av omänskligt beteende och olagliga metoder.

Andra delen av den här historien kommer i nästa brev.

Hälsningar till alla JVV-medlemmar. Mina lyckönskningar till er alla.

Varma hälsningar
Sushil

Människorna och kreaturen i en by väger lätt i kolbolagets kalkyler.

Lone Svenfelt har besökt Jagriti Vihara vid flera tillfällen. Hon blev god vän med Jaya, som också hälsade på familjen Svenfelt i Vaxholm många gånger. Här en bild från Jagriti Vihara 2006. Foto: Inger Dejke.

Just nu finns pengar för en ny jeep på bankkontoret i Ranchi sedan några år. Men på grund av pandemin har det inte gått att köpa någon jeep.

Mycket av industrin i Indien, detta jätteland med 1 384 294 275 invånare (räknat 29 maj 2021), har ställts om för tillverkning av vaccin mot covid-19. Det går åt många sprutor!

– Det är ju livsnödvändigt för Jagriti Vihara att de har en stadig jeep, som startar när den behövs. Det finns ju inte mycket som kan kallas vägar ut till många av byarna, där Jagriti Vihara arbetar. Men byborna måste ändå ha kontakt med yttvärlden och kunna ordna transporter. Ibland tar det för lång tid att gå eller slingra sig fram med en motorcykel. Särskilt om det gäller olycksfall eller sjukdom.

Att Lone känner till Jagriti Vihara så väl beror på en resa till Indien i februari

Gåva till Jagriti Vihara i stället för kristallskål

En av de JVV-medlemmar som stöder Jagriti Vihara med stora belopp är Lone Svenfelt. Inte minst har hennes vänner fått tips att uppvakta med en gåva till Jagriti Vihara istället för en kristallskål vid hennes och maken Olofs jämna födelsedagar. Särskilt om Lone hör att det behövs pengar för något akut ändamål, skickar hon bidrag direkt.

1999, som en eldsjäl för Jagriti Vihara, Wiwi Westman, gjorde. Hon tog med sig tre väninnor. Under de tre veckor som resan varade, tillbringade de mesta tiden på centret och besökte många byar där omkring och lärde känna kvinnor av ursprungsfolk och deras livssituation. Där fanns Jaya, som berättade Jagriti Viharas historia och var guide vid utflykterna. Lone och Jaya blev mycket goda vänner.

Jaya brukade besöka Sverige en gång om året och resa runt till folkhögskolor som stödde Jagriti Vihara. När han var i Stockholm, hälsade han alltid på Lone och Olof Svenfelt. De bor i Vaxholm i ett stort och vackert hus. Jaya tyckte så mycket om att övernatta där, »det är så skönt som att vara i sin mammas livmoder«, uttryckte han det.

– Det skrattade vi mycket åt, minns Lone, särskilt när vi märkte att Jaya hade sovit på golvet. Han tyckte det var för mjukt i sängen. Men han lärde sig uppskatta sängen efter några gånger.

Lone är danska från början, född under andra världskriget. Hennes far var jude, och spädbarnet Lone var gömt i källaren till födelsekliniken de sju första månaderna av sitt liv. Därefter smugglades hon iväg till sina morföräldrar. De flesta av judiskt påbrå gick under jorden för att överleva.

Kärleken till Indien började tidigt,

när Lone var 16 år och au pair i London. Då mötte hon människor med alla möjliga färger, inte som hemma i Danmark, och hon blev god vän med några indier som hon fortfarande har kontakt med. Och en barndomsvän gifte sig med en indisk man.

I tolv år bodde Lone i Norge, gift med en norsk man, fick två barn, blev ensamstående mamma, flyttade till Köpenhamn. Vid en familjefest träffade hon svensken Olof Svenfelt, som då läste juridik och senare är förvaltare av arvet, AB Malfors Promotor, som är huvudägare av Cloetta. Det var en lyckad bordsplacering, för det ledde till att Lone och Olof gifte sig, fick dottern Camilla, köpte villan i Vaxholm 1979 och Lone blev svensk.

Två gånger ytterligare har Lone besökt Jagriti Vihara, med en resegrupp 2006 och tillsammans med Olof en gång. Lone arbetar nu heltid, trots att hon är 78 år, med att hjälpa aktieägare att placera sina värdepapper. Men i bagaget har hon flera utbildningar och arbeten. Som tandsköterska, violinist, musiklärare, silversmed, keramiker. Hon har vidareutbildat sig i ekonomi och redovisning. Perfekt för en som vill stödja JVV.

– Jag gillade Jayas humor, den pillemariska blicken, hans pedagogik, hans humanism, att han såg människor. Jag träffade honom en gång när han varit deltagare i ett seminarium och frågade hur det var. "So many words", var hans kommentar. Han fick saker gjorda genom sin empati och fantasi. Tänk hela Jagriti Viharas verksamhet! Den vill jag fortsätta att stödja så länge jag lever.

Inger Dejke

Försörjning genom sömnad

Från Jagriti Vihara har vi fått en projektansökan, som JVV-styrelsen ställt sig positiv till. Det nya sömnadsprojektet beskrivs så här:

Projektet har inte startat än. Bilden är från Läkarmissionen.

»Vi prioriterar just nu kvinnors egenmakt genom att bilda självhjälpsgrupper och ordna utbildning i sömnad. Projektet riktar sig till kvinnor i mycket fattiga familjer. Målet är att stärka kvinnorna socialt och ekonomiskt, hjälpa dem att stå på egna ben och bidra med inkomster till familjen, men också att inspirera dem att medverka i samhällsutvecklingen.

Det kommer att bildas 6 grupper med 10 kvinnor i varje grupp som utbildar sig i sömnad under 8 månader. Jagriti Vihara kommer att anställa kvalificerade och er-

farna handledare för utbildningen. Material som krävs kommer att anskaffas och tillhandahållas av Jagriti Vihara.

Utbildningens fokus kommer att ligga på design, mätning, skärning och sömnad. Inriktningen blir på olika typer av kläder för såväl barn som män och kvinnor, men även föremål som väskor etc. Dessutom innefattar utbildningen marknadsföring, provtagning och kvalitetskontroll.

En viktig del är också hur man organiserar och sköter självhjälpsgrupper. Under projektet kommer det att ordnas samlingar där man behandlar sociala frågor, gräsrotsdemokrati, mänskliga rättigheter, flickors utbildning, hälsa, hygien med mera.

Kostnaderna för detta projekt beräknas till ca 150 kronor/studerande och månad.«

JVV-styrelsen önskar lycka till och hoppas på JVV-medlemmarnas stöd.

Senaste årsmötet

JVV:s årsmöte, som behandlade Verksamhetsberättelsen för 2020, ägde rum rent fysiskt den 11 september 2021 på Ljungskile folkhögskola. Det samlade ett 20-tal deltagare och avhölls i en positiv anda. Inte minst roligt att få träffas igen, om än väl behandlade med handsprit och på behörigt avstånd.

En rolig nyhet var att vi hade två deltagare från Indien, nämligen ledarna för Jagriti Vihara, Rajesh och Sushil. De var ihopkopplade med oss genom sina datorer i respektive hem i Ranchi. Vi hade ett gott och livfullt utbyte av varandra, kunde ställa frå-

gor och få svar direkt. Det gällde inte minst kampen mot pandemin och hur vi kan hjälpa till i detta. Styrelsemedlemmen Jennie Majberger skötte det digitala med bravur.

Årsmötet tog ett viktigt beslut: Medlemsavgiften för pensionärer och studerande är 50 kr men ska höjas till 100 kr. Orsaken är att portokostnaden har ökat så mycket på sistone. Det gör att hela medlemsavgiften går åt för att skicka ut de fyra JVV-Medlemsbrev som post. Det blir alltså inget bidrag till föreningen. Medlemsavgiften för föreningar höjs också, från 300 kr till 400 kr. I övrigt oförändrat.

Jennie Majberger såg till att kontakten med Indien fungerade. På skärmen syns Sushil till vänster och Rajesh till höger. Båda sitter vid sina datorer i Ranchi.

ÅRSavgift

- Medlemsavgift: 200 kr/år
- Familj: 300 kr/år
- Studerande/arbetslös /pensionär: minst 100 kr/år
- Folkhögskola/förening: 400 kr/år

Bankgiro 5649-3034

Glöm inte skriva ditt namn

Ansvariga för Medlemsbrevet är Inger Dejke och Anders Dejke

MEDELSBREV 3/2002
Jagriti Viharas Vänner

Gamla medlemsbrev

Alla medlemsbrev och nyhetsbrev från år 2001 fram till i dag finns på vår hemsida. Gå in på www.jvv.se och välj ARKIV uppe till höger. Roligt att se vad som hänt under ett par decennier.

www.jvv.se

JVV:s affisch kan beställas från peje.nordqvist@gmail.com eller skrivas ut från vår hemsida. Finns i formaten A3 och A4.